

kan ikke være det mindste Tvivlsmaal, og ved Siden af det indeholder en saadan Bestemmelse med Hensyn til et fortsat Hestehold, at der allerede gives en meget billig Godtgjorelse til de hidtilværende Hestendredere deri, at man ikke endnu engang forlanger, at de skulle være dem, der udrede Heste; det er en stor Gunstbevistning, der lægges til den Billighedsgodtgjorelse, de allerede have faaet for det frie Hartkorn, at de ogsaa fritages for den med Hestendredningen forbundne Byrde, thi efter Loven vilde det være Statens Ret at indkalde de nuværende Heste og paalægge de hidtilværende Udredere for en vis meget lav Priis den nye Hestendredning. Jeg troer ikke, Noget skal kunne negte, at det er Lovens Bud, men, uanset hvad der saa er Tilfældet, saa vil den Hestendredning, hvortil disse 28,000 Rbd. ere tilstrækkelige, ikke mere finde Sted, og denne Sum vil altsaa slet ikke mere faae nogen virkelig Anvendelse; den vil enten være for høj eller for lav. Hvad angaaer Indkaldelsen af Hestene og de Tab for Staten, der kunne følge af, at det ikke skeer, saa er det jo en ganske simpel Sag, som ligger under Ministerens Ansvarlighed, og, da det er en Penge-sag, saa kan det føre til en ganske simpel Pengeerstatning, om det senere skulde vise sig, at der, ved at man havde forsømt at gøre denne Indkaldelse saasnart Frihartkornsløven var udkommen, skulde følge noget Tab for Staten; det er en saa simpel Pengebevillings-sag, at der ingen Vanskelighed er; man har der det allerstørste Hold paa Ansvarligheden, og det lidte Tab kan, som sagt, erstattes med Penge. Det er ogsaa derfor, at der fra Finantsudvalgets Side har været gjort Henstilling til Ministeriet om at lade en saadan Indkaldelse udgaae, just fordi man ikke vilde lade en Sag henstaae uberørt, som maaskee kunde være undsluppen Ministeriets Opmærksomhed, og som kunde medføre saa betydelige personlige Udgifter for Ministeren. Indkaldelsen kan indtræde, uden at den Lov, som foreligger Thinget, derved lider mindste Skaar, thi, skal en saakaldet Billighedsgodtgjorelse — thi en loy-lig Betaling kan det aldrig blive — indtræde, saa kan den indtræde bagefter Indkaldelsen, ligesaagodt som om Indkaldelsen ikke var skeet.

Der er af de forskjellige Poster, som have været omtalte, kun et Par, som jeg nærmere skal berøre. Det har, med Hensyn til de ikke bevilgede Commandantillæg, forekommet mig, som om der var en Misforstaaelse mellem Udvalget og Ministeren; Ministeren frygter for, at, naar saadanne Summer, som efter Regulativet eventualt kunne udbetales, som kunne udbetales, naar de Forhold indtræde, ifølge hvilke de skulle udbetales, ikke vare opførte paa Budgettet, saa vilde derved Udkomsten til at udbetale dem, naar saadanne Omstændigheder indtraadte, være tabt, saa vare de gaaede ud af den reglementsmæssige Fastsættelse; det troer jeg er en Misforstaaelse, det staaer ligesuldt i Reglementet, at, naar disse Commandantposter besættes med Officierer paa Bartpenge, saa ere disse Officierer paa Bartpenge berettigede til at faae dette Tillæg, og, om der kunde være nogen Tvivl, som jeg ikke troer, fra Finantsministerens Side med Hensyn til deres forløbige Udbetaling, saa vilde en Efterbetaling under saadanne Omstændigheder ikke kunne nægtes. Jeg troer idetmindste, at saaledes maa man forstaae det Forhold, som er mellem reglementsmæssige Udgifter, Udgifter, som et Regulativ, en Organisationsplan fastsætter, og de årlige Bevillinger; den årlige Bevilling nægter Udbetalingen, eller rettere sagt Anvisningen af de reglementsmæssige Summer, forsaavidt det ikke kan godtgøres, at de med Sandsynlighed ville blive forbrugte i Aarets Løb, men derved nægtes ikke deres Berettigelse ifølge det altid bestaaende Regulativ. Her er altsaa et Spørgsmaal, som vedkommer Udvalgets Overtøelse: Har der været og kan der være Sandsynlighed for, at Poster af denne Natur i det kommende Frebsaar, uden Skade for Staten, kunne blive besatte med Officierer paa Bartpenge? og dertil svarer jeg: Jeg troer, at Udvalget, efterat have gennemgaaet den hele Liste af Officierer i højere Charger, som staae til Krigsministerens Raadighed udenfor de planmæssige Poster, maa have den fulde Overtøelse, at der i det kommende Aars Løb maa findes gagerede Officierer nok til at besætte disse Poster med, og, saalænge der er gagerede Officierer nok, saa kan det ikke være Krigsministerens Villie at foreslaae Besættelsen